

BĘKARCIE (3) *sb n*

a jasne.

pl G bękarciąt (1). ◇ A bękarcięta (1). ◇ I bękarcięty (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI (jeden z tych samych przykładów) – XVII w.

Dem. od „bękart” ‘dziecko nieprawego łoża, nieślubne, bastard’ (3) : w Plebániey bękárciāt pełno OrzRozm H2v; Dionysia — Kiermařz, mieřsopuřtij gdi řzie ono popij na iedne niřz zieżdzai, ij do iednej karczmij, z řwimij kucharkamij ij bękarcietij. Calep 326b; iuř řlawę y dobr zepřuie do řzczęta/ Ieřli Pni vczynnna rodzi bękárcięta. KlonWor 59.

Cf [PĘKARCZE]

KN